

Copyright

Copyright © 31-Jan-2015 Richard Lemmens.

Dit verhaal is beschikbaar onder een Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 internationale licentie. Het is toegestaan dit verhaal te kopiëren, verspreiden en door te sturen, onder de voorwaarde Richard Lemmens als auteur aan te merken. Het is niet toegestaan dit verhaal aan te passen, transformeren of te gebruiken in andere content. Het is niet toegestaan dit verhaal te gebruiken voor commerciële doeleinden. De volledige tekst van de licentie is te vinden op <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

De Helmen van Orzon

Kark scheurde zich los van de braamstruik en galoppeerde de akker op. Het was beplant met mesgras; de sprietten waren verontwaardigd dat ze opzij geslagen werden en verdedigden zich door met hun bladeren naar hem te maaïen, zodat hij diverse krassen opliep. Maar de donkere gestalte tussen de bomen liet zich net zomin afschrikken en kwam met zware passen achter hem aan, onderwijl smekende klanken slakend. "Kark, matig uw snelheid! Laten wij ons overgeven aan gastronomische interactie!" Kark negeerde het verzoek en de lorak stiet een diep gegrom uit.

Een eindje verderop zag hij gebouwen en lichtjes. Dat moest het dorp Orzon zijn, waar de oude heremiet hem naar verwezen had. Hij spurte er heen, de pijn van de grashouwen verbijtend. De honden sloegen aan bij zijn nadering, een cascade van gejang. De lorak uitte nog een laatste kreet van teleurstelling, rauw en schrill als een uil, en sloop toen terug naar het donker van de bosrand.

Uitgeput zeeg Kark neer op handen en voeten en hapte naar adem. Hij was aanbeland in een middelgroot dorp, waar de huizen gemaakt waren van een zachtrode steen, zonder uitzondering in de vorm van afgeronde kegels als omgekeerde druppels, met smalle sleuven als ramen. Elk huis had één lage dubbele deur in dezelfde vorm, gemaakt van zwart hardhout en ingelegd met subtiele patronen die bloemvormen suggereerden. Het geheel werd vaag verlicht door korven met gloeiwespen op de spits van elk huis.

Er waren niet veel mensen op straat en de paar aanwezigen negeerden hem alsof armoedige, vuile en vermoeide vreemdelingen elke avond kwamen binnenvallen. Iedereen had een hoed of helm op, sommige met wangflappen, andere met pieken als de voelsprietten van een insect of hangstaafjes die tinkelden bij elke stap, met opgeschilderde ogen of juist wapperende goudstaartjes. Sommige waren simpel en elegant van ontwerp, andere extravagant, exorbitant of uitstekend en zo te zien topzwaar. Alle hoofddeksele waren getooid met één of meer edelstenen, die zachtjes fonkelden in het licht van de gloeikorven.

Kark stond op, sloeg wat stof van zijn gehavende mantel en ging op zoek naar een herberg. Een grote kegel, met een uithangbord waarop een soort reptiel met een edelsteen als derde oog was afgebeeld, trok zijn aandacht. Van binnen klonken geluiden van gepraat, gelach en het gerinkel van glazen. Reflexmatig controleerde hij zijn beurs, die sinds zijn verblijf bij de zandhoeders van Stelemeh in een toestand van apathische stasis verkeerde: leeg. Hij raapte wat steentjes op, vulde het ding er mee en ging naar binnen.

De gelagkamer was druk en weldadig warm. Het lage plafond bestond uit zware donkere balken die de bovengelegen verdiepingen torsten als goedmoedige reuzen. Onder hun omspanning was een twintigtal mensen aan het drinken, opscheppen, flirten, darten, slapen, eten en vreten. Ook hier besteedde niemand aandacht aan zijn verschijning, dus begaf Kark zich naar de toog, waar de herbergier lui om zich heen stond te kijken. Het was een korte, dikke man met een neus als een gepofte aardappel, waarboven zijn donkere ogen twee kanten tegelijk op leken te kijken. Hij droeg een grijsvelten muts waarop twee rode en drie groene edelstenen waren gestikt in het patroon van een pentagram.

"Goedenavond, beste man!" zei Kark. "Een stuk van uw beste hertenbiefstuk graag, met een salade van selderij en bestkneppers, aangevuld met een kan donker gerstebier en harpkreeftjes toe. En voor vannacht een ruime kamer op de eerste verdieping, met een goede haard en een raam van fatsoenlijke afmetingen." Hij maakte aanstalten om zijn hoed af te nemen, maar zag geen kapstok. De blik van de waard, die van zijn hoofd naar beneden was gegaan om hem van top tot teen op te nemen, schoot weer omhoog. "Man, wat doe je nu?! Je wilt toch niet naakt gezien worden te midden van dit publiek?"

Om hen heen begonnen de gesprekken te verstommen. Kark deed snel zijn hoed weer op. "Nee, natuurlijk niet. Ik had slechts wat jeuk."

De waard bekeek nogmaals zijn schamele verschijning: het magere lichaam, half verhuld door de donkere versleten mantel; de lange benige vingers; de scheve mond en haakneus, waarboven twee schuinstaande bruine ogen die afwisselend pret, onschuld en snode daden suggereerden. "Je kunt toch wel betalen? In dit etablissement hangen wij de Wet van de Equivalentie aan. Elke dienst moet corresponderen met een wederdienst, betaling, wraakoefening of anderszins chaos-dempende fenomeniteit, opdat de goden van de horizon niet vertoornd zullen worden."

"Het beneficiëren van de goden is geheel in lijn met mijn eigen schuchtere motivaties," beaamde Kark en schudde zijn beurs, waar de steentjes tegen elkaar aan botsten en een aangenaam klinkend wijsje speelden. Dat stemde het gemoed van de waard gerust en hij gaf de bestelling door aan de keuken. Ondertussen zocht Kark een tafel op en probeerde te bedenken hoe hij aan geld moest komen. Wat was die preoccupatie met hoeden en helmen? Ondertussen werd zijn maal gebracht en hij viel er op aan als een hongerige wolf. Er was niets aan te merken op de kookkunst van de vreemde dorpelingen.

Tijdens het toetje werd zijn aandacht getrokken door een podium links van de ingang, dat werd vrijgemaakt van tafels en stoelen. Een bord aan de zijkant kondigde aan: 'Sfeline en haar Tsjirpende Krekels'. Muzikanten betraden het podium en stalden hun instrumenten uit: een drummer met zijn percussieset, een harpist, twee fluitspelers en kikkertrommelaar. Ze begonnen hun instrumenten te stemmen, wat een zachte kakofonie aan klappen, tokkels, gepiep en gekwaak opleverde. Langzaam wonnen hun klanken aan volume en ook melodie, alsof een dierenpark geschaard rondom een moerasmeer langzaam ontwaakte onder een ontluikende zon. In de schaduwen werd een gestalte zichtbaar; een ijle stem voegde zich bij de harmonie. Voorzichtig kwam ze naar voren in het licht: een elfachtig meisje met smaragden ogen, een rond gezicht omzoomd door sluike felrood haar tot aan haar schouders en jong fris lichaam omhuld door een flauw jurkje als gevlochten mist. Ze zong in het Stivalees, de taal van barden en minstrelen, die vrijwel niemand nog sprak, maar iedereen voor zichzelf kon verstaan. Haar stem riep visioenen op van de wildernis, met haar ruige bergen, dooraderd met het zilver van de rivieren; de donkere wouden, gevuld met het gelach van de elfjes; de roep van een oeros echoënd in de dalen.

Kark's visioenen bleven vooral hangen bij het gedeelte van de elfjes. Hij zag ze speels tussen de bloemen dartelen, gekleed in niemendalletjes in een tolwind van rood en groen. Toen de muzikanten pauze namen ging hij op ze af.

"Dat was een klankenspel dat sirenen van Pelas jaloers zou maken," zei hij, terwijl hij zichzelf net op tijd weerhield van het afnemen van zijn hoed. "De naam is Kark de Kat. Ik voel mij als een vlinder die de bloem nadert. Zoudt u genegen zijn om later wat nectar met mij te nuttigen?"

De zangeres bekeek hem van opzij met een blik alsof hij haar een rotte haring probeerde te verkopen op de vismarkt. "Meer een bruine mot dan een vlinder. Gaat heen; we hebben wel wat beters te doen dan motten vangen."

Kark liet nog meer van zijn charmanties op haar los, maar kreeg alleen maar bittere schimpscheuten terug. Uiteindelijk blies zijn trompetter de aftocht. Hij belandde aan een grote tafel, waar een groepje dorpelingen onder aanvoering van ene Malos de Harbeen, een zwaargebouwde man met bruine ogen loerend vanonder borstelige wenkbrauwen, een meer heldhaftige strijd voerde tegen overvolle bierkruiken. Kark informeerde voorzichtig naar de lokale zeden.

"De helmen?" zei Malos, die naast hem zat. "Daarmee betuigen wij eer aan de Eminentale Diviniteit Honskedel en verdienen zo Karmantigheid. Hoe meer en hoe verhevener de edelstenen, hoe dichter de drager bij de God staat. Smaragden zijn lovenswaardig, robijnen adellijk, saffieren koninklijk. Een aanhanger van Honskedel wordt behandeld met het respect dat zijn hoofddeksel afdwingt. De heiligsten leven als koningen; steenlozen moeten de ganse dag werken om een paar korkels te verdienen."

Kark beaamde dat het een ingenieuze manier was om de standen te erkennen, terwijl hij de sprankelende smaragd op de spangenhelm van Malos diepgaand bestudeerde. "Waar komen de edelstenen vandaan?"

"Ze worden gedolven in de mijnen onder de Puntmuts. Het is gevaarlijk werk, door het instabiele gesteente en de sporadische aanvallen van grubbers uit de diepte, die mijnwerkers levend verslinden als ze ze kunnen verschalken. Het levert meestal nutteloos gruis op, maar soms vindt een graver een edelsteen, looft de God voor zijn geluk en stijgt direct in vroomheid en aanzien."

Kark wijdde zijn gedachten kort aan een reflectie op de monetaire flux van het systeem. "Raakt het dorp zo niet langzaam verzadigd van de edelstenen, totdat iedereen in een staat van opperste zaligheid is geraakt? In de stad waar ik vandaan kom hebben handelaars soortgelijke processen waargenomen; zij betitelen het met de term 'inflatie'."

"Geenzins!" kreette Malos. "Naarmate de voorraad van edelstenen toeneemt, zo stijgen ook de eisen van de Gehelme God. Succesvolle delvers stijgen in aanzien, maar zij die het mijnen veronachtzamen dalen, zodat ook zij zich uiteindelijk weer onder de grond moeten wagen, als ze hun status niet willen verliezen. Elk jaar, op de Dag van de Bede, toont iedereen zijn stenen tijdens de Sublieme Plechtigheid. Zo bevordert de God een constante ijver en devotie."

Terwijl Kark de voors en tegens van het systeem contempleerde, kwam een barmeisje langs met een nieuwe ronde bier. Het was Sfeline, hetzelfde roodharige meisje dat had opgetreden met de muzikanten. Kark probeerde weer avances te maken, maar ondanks haar hoedloze status wees ze hem wederom koeltjes af. Het gezelschap, beroofd van de muziek, raakte enigszins verveeld en besloot om de gemoederen op te vrolijken middels een kaartspel, met kleine decoratieve korkel-steentjes als inzet. Kark werd gevraagd om mee te doen, maar hij was terughoudend, zeggende dat hij het spel niet kende en niet genoeg steentjes over had.

"Geen nood," zei Malos. "Leen er een paar van mij. Als je verliest, betaal je me terug met een dag arbeid in de mijnen per korkel en als je wint, dan kan je wat aan dat kale ding op je hoofd doen. De spelregels zijn

heel simpel; je zult de kaarten spoedig meester zijn."

Aarzelend gaf Kark zich gewonnen en stortte zich in het kaartspel. Het was een variant van Bruuf, met de 64 kaarten van het Grote Rad, 32 demonen en 32 rekels, dat alom bekend was in het land. Kark verloor wat, won een beetje en verloor dan weer smadelijk, zodat zijn medespelers de indruk kregen dat hij een groentje was. Maar gaandeweg werden zijn leggingen scherper en zijn combinaties dodelijker. Zijn drievoudige vuurtang-manoeuvre ontstelde iedereen, vooral omdat hij die verscheidene keren wist te herhalen, een feit dat volgens de leer van Mafemadides de Maltroop tot de negende graad van onwaarschijnlijkheid gerekend moest worden. Toen het tegen middernacht liep had hij alle korkels van de groep veroverd en zelfs een smaragd en de laarzen van de oude Uilver buitgemaakt. De stemming had een hoog niveau van polarisatie bereikt en het gezelschap ging grimmig uiteen. Kark bestelde nog een laatste pot bier en informeerde terloops bij de herbergier of er nog mogelijkheden waren om zijn bed warm te houden in de nacht.

"Natuurlijk," zei die, Kark's smaragd bekijkend, die hij op zijn hoed bevestigd had, in lijn met de lokale mode. "Voor drie korkels extra stuur ik Sfeline naar je kamer. Zo kan ze weer wat van haar schulden afbetalen."

En zo kwam het dat Kark een grotendeels slapeloze maar toch aangename nacht doorbracht. Desondanks sliep hij onrustig en had een nare droom waarin een stel gnomen aan alle kanten in zijn huis inbraken, sneller dan hij ze kon stoppen, en er met al zijn kostbaarheden vandoor gingen.

De volgende ochtend werd hij wakker toen de zon al een paar uur op was. Sfeline was al weg; waarschijnlijk bezig met schoonmaken of het ontbijt klaarmaken. In de nacht had ze hem tussen hun erotische oefeningen door uitgelegd dat haar eigen hoed, een extravagant gevaarte van wel drie voeten breed, over een klif was gewaaid in een storm en dat ze daardoor aan lager wal was geraakt. Mollert de herbergier was er bij geweest en had haar onmiddellijk tot slavin gemaakt, zodat ze nu haar dagen moest vullen met het gezwoeg van de hoedlozen. Kark bedacht zich dat het leven van een adept van Honskedel nog niet zo slecht was. Tijd voor een ontbijt, gekookt en aangediend door een roodharige nimf! Misschien kon hij haar wel overnemen van de herbergier. Hij kleedde zich aan, zette zijn hoed op en bekeek zijn verschijning in de spiegel. Het hoofddekseel was zoals hij het kende: geheel zwart en wat rafelig aan de randen, zonder enig ornament.

Geschrokken doorzocht hij de kamer, maar nergens was een smaragd te vinden, of ook maar één enkele korkel. Met gefronste wenkbrauwen dacht hij terug aan de terloopse insinuaties en koude blikken van Sfeline in de afgelopen nacht, die hij toen groothartig genegeerd had, maar nu toch meer substantie hadden verkregen. Hij controleerde het slot van zijn geldkistje: geforceerd en jammerlijk verslagen.

Ontstemd daalde hij af naar de gelagkamer, waar Sfeline de vloer stond te schrobben. Hij greep haar arm beet. "Roodharige feeks! Tracht niet te spotten met Kark de Kat, want zijn klauwen zijn scherp en zijn ogen zien alles."

Van opzij klonk de stem van Malos, die op zijn gemak een pijp zat te roken bij de haard. "Rustig aan met het slavinnetje, Kark. Ze is niet jouw eigendom." Op zijn helm prijkten twee smaragden.

"Jij?" riep Kark uit. "Wees zo vriendelijk mijn steen te retourneren. De beker van mijn gemoedsrust heeft zijn equilibrium verloren en staat op het punt om bijtende gal over de randen te klotsen. Je staat er gevaarlijk dichtbij."

"Het equilibrium is reeds hersteld," zei Malos. "Ik heb deze steen verkregen middels methoden van dezelfde klasse als waarmee jij hem aan Uilver hebt ontfutseld, te weten Vernuft en Deceptie. Nu ben ik een Mandeet van de Derde Orde; toon mij het vereiste respect. Ondertussen wil Mollert hier graag terstond de rekening van een copieuze maaltijd, twee dozijn bier en een overnachting met franjediensden voldaan zien. Achteraf betalen is het privilege van devoten; kaalhoofden dienen harde stenen te overleggen."

Kark kon geen enkele steen produceren en zijn protesten, hoe nobel en erudiet ook, werden genegeerd. Zijn hoed werd hem afgenomen en hij werd onder de twinkelende ogen van Sfeline gereduceerd tot slaaf, met Mollert als meester. De herbergier had geen behoefte aan nog een hulpkracht in het logement. In plaats daarvan werd hij verhuurd aan ene Lillwit, die net als Mollert de rang van Pandamark had, met een robijn en drie smaragden, en opzichter was in de Puntmutsmijn. Lillwit was geen mens maar een dwerg, amper vier voet hoog, met een gezicht als een platgeslagen stuk deeg en een snor waarvan de punten tot aan zijn middel hingen. Hij ging gekleed in een knalgele broek en blauwgroen jasje van leguanenleer en droeg een bronzen stormhoed met een Salische piek.

Onder de Puntmuts instrueerde de dwerg hem in zijn werkzaamheden. "Hak deze gang verder uit. Gebruik de grote houweel voor het basalt, de kleine hamer voor de puntrotsen en de schraper voor de mergelsteen.

De eerste tien stenen die je vindt zijn voor Mollert, met 20% provisie voor mijzelf; daarna kun je aan je eigen verzameling beginnen. Pas op dat je geen edelstenen vernielt; die worden van je totaal afgetrokken. Werk met ijver en precisie! Ik sta geen luiheid, lanterfantien, laksheid of broddelwerk toe, laat staan beledigingen of diefstal. Ziehier mijn neurotische zweep, die bij aanraking helse pijnen veroorzaakt, maar onschadelijk is voor het motorisch gestel." Hij demonstreerde het wapen door Kark een slag uit te delen. Een stoot venijnige bliksem golfde door zijn lichaam en zijn ogen stuiterden bijna uit hun kassen van de pijn. "Dit zal je straf zijn bij elke overtreding, malversatie, transgressie of jatwerk, poging tot bedrog, vertoon van luiheid of andersoortige aanmatigheid. Wij dwergen zijn een taai ras; wij slapen nooit, dus waag het niet te vermoeden dat iets aan mijn aandacht ontsnapt. En nu: aan de arbeid!"

Het edelstenen delven was zwaar werk: eindeloos hakken, schrapen en puin afvoeren in halfdonkere, koude mijngangen. Honderden malen vervloekte Kark zijn kwelgeest, maar de paar keren dat hij die verwoordde, was daar de zweep, die eventjes de ongemakken van het werk deed vergeten, maar het was geen goede ruil. Een handjevol andere slaven werkten in andere mijngangen, maar die zag hij zelden. Soms kwam Malos een bezoekje brengen en dan spoorde hij Lillwit aan om Kark aan te laten vallen op een extra hard maar veelbelovend stuk graniet, of af te dalen in de diepste gangen, waar het dodental als gevolg van de eetlust van de grubbers hoger was.

Kark wist dat elke dwerg een zwakke plek heeft, hoewel ieder exemplaar een andere. Hij knarste zijn tanden en wendde zijn inventiviteit aan om die te vinden. De ene dag veegde hij per ongeluk Lillwit's hoed af, de andere wierp hij achteloos wat water over hem heen of mengde hij stiekem wat knoflook door het eten van zijn baas, maar allemaal tevergeefs. Lillwit begon te vermoeden dat hij werd getest, of reageerde misschien reflexmatig op de ongelukjes, en haalde vaak uit met de zweep, wat Kark veel ongemak veroorzaakte, vooral toen de dwerg ontdekte dat een welgemikte zwiep op het scrotum extra effectief was. Het was een nare tijd.

Op een dag merkte Kark dat een veldmuis zat te knabbelen aan zijn al schamele rantsoen. Woedend joeg hij het beest na, zelfs toen de gestalte van de dwerg opdoemde en de zweep al opgeheven werd. Tot zijn verrassing sprong Lillwit zijn eigen kleine lichaamslengte de lucht in toen hij het diertje ontwaarde. Zo ontsnapte de muis naar buiten, maar Kark wist dat hij gevonden had wat hij zocht. Vanaf dat moment liet hij overal kruimels en restjes achter, in de hoop meer staartslepertjes te lokken. Het kleine gespuis liet zich het voedsel goed smaken, maar bleek te slim en te snel om zich te laten vangen, terwijl Kark langzaam nog magerder werd. Wel werden de beestjes steeds brutaler en zichtbaarder, wat Lillwit beangstigde.

Kark kreeg een idee. "Die bruten zijn een plaag! We moeten moeten muizenvallen plaatsen om ze te vangen, hoe meer hoe beter. Laat Godense gatenkazen komen en ook potten pindaboter. Met vereende krachten zullen we ons verlossen van deze bezoeking."

Lillwit stemde maar al te graag toe. Hij investeerde verscheidene korkels in constructies van de timmerman, die op aanwijzingen van Kark steeds groter en ambitieuzer werden en de belofte in zich droegen van de meest gruwelijke manieren om te sterven, vermocht een muis er in lopen.

Na weken van vergeefse jacht presenteerde Kark zijn nieuwste ontwerp. "Ziehier Kark's Megalomane Perforatorische Disjunctie! Het nietsvermoedende knaagdier wordt naar binnen gelokt door een palet van uitgelezen stinkkazen, gerangschikt in een hypnotiserend patroon op deze draaischijf. Stap zelf naar binnen en zie hoe de fuikfunctie langzaam maar onmerkbaar de ene na de andere vluchtweg afsluit."

Lillwit, gefascineerd door het ingewikkelde mechaniek, keek links en rechts. "Het is nogal groot, niet? Kan het luik wel snel genoeg dichtslaan om die grijze duivels te vangen?"

"Natuurlijk! Steekt u uw hoofd maar eens door die hexagonale opening, dan kunt u de zaak bekijken uit het perspectief van die mormels. Ja, nog een stukje verder ... Nu simuleer ik de laatste stap door deze hendel over te halen ..."

De val klapte dicht en verenigde het lichaam van de dwerg met diverse stekeligheden, waarvan sommige extra krachtig waren gemaakt met rattengif. Kermend en met een blik van verbijstering blies hij zijn laatste adem uit.

Eindelijk! Na weken van ontberingen en vernederingen was Kark verlost van zijn plaaggeest. Hij was vrij, vrij om te ontsnappen uit Orzon en nieuwe wegen te zoeken. Maar het onrecht wat hem was aangedaan woekerde nog in de onderkrochten van zijn ziel. Nee, zo gemakkelijk kwamen de snoodaards die dit alles hadden aangericht er niet mee weg.

Hij nam de helm en zweep van Lillwit en maakte een inspectieronde door het voormalige domein van de dwerg. De andere slaven waren weinig onder de indruk van de verandering van het toezicht en accepteerden de nieuwe meester meteen. Kark maande hen aan tot ijver en zweten, probeerde niet te

verdwalen in het doolhof van gangen of in een slecht verlicht gat te lazeren en zocht toen de buitenlucht op. De zon kwam net op en gaf een beetje roestrood licht en warmte, die weldadig door zijn botten vloeyde. De eerste stralen vielen op de kegels van een nabij dorpje in het dal: Orzon. Kark's greep op het handvat van zijn zweep verhardde zich en hij daalde af.

Aangekomen in het dorp zette hij koers naar de herberg. Voorbijgangers betoonden hem het respect dat een Pandamark toekomt. Slaven bogen deemoedig hun hoofd, gelijken groetten hem vriendelijk, alleen superieuren negeerden hem. Hij liep meteen Malos tegen het lijf, die eerst verstarde en toen alsnog de verplichte groet van de Tweede Orde produceerde. "Pandamark! Wat een onverwacht genoeg. Waarmee kan ik u van dienst zijn?"

"Ik wens verfrissing en het gezelschap van gelijken," zei Kark. "Breng mij naar de herberg."

Daar werd hij al even hoffelijk ontvangen door de herbergier en voorzien van een bad en ontbijt. Kark informeerde voorzichtig naar de rekening, maar Mollert was ontsteld. "Heer! Een Pandamark hoeft niet te betalen voor zulke trivialiteiten; dat is voor lagere rangen. Het vereert mij dat u gebruik wilt maken van de gastvrijheid van mijn taveerne, hoewel het ongebruikelijk is. Waarom maakt u geen gebruik van uw eigen stede en bediende?"

Kark besepte dat hij nu ook eigenaar was van Lillwit's kegelhuis en zijn knecht. "Het huis op de berg staat mij tegen; het is tochtig en bij westenwind wordt het overspoeld met zuurdampen."

"Dan kiest u toch een nieuw huis uit? Er wonen verscheidene Puriven, Korzinniers en Mandeten zoals Malos in Orzon. U kunt elk van hen uit zijn huis zetten, maar ik raad u aan iets te zoeken wat meer bij uw stand past."

Kark's eerste gedachte ging uit naar Malos, maar het bad en ontbijt hadden zijn wraaklust bekoeld en zijn hoofd weer ontvankelijk gemaakt voor strategemen. Hij maakte een wandeling door het dorp, koos het huis van een Purive uit dat naast het meer gelegen was en liet de bediende van Lillwit een selectie van meubels, eetgerei, voorraden en tapijten verhuizen.

Het leven als Pandamark was aangenaam, hoewel Kark de neerbuigendheid van saffierdraggers maar moeilijk kon verkroppen. Eén bediende was hem toegestaan volgens zijn rang. Hij deed slechts af en toe een inspectie van de mijn. De opbrengst daalde en Kark vermoedde dat de slaven hun vrije uren gebruikten om stenen te verstoppen. Een paar verrassingscontroles en disciplinaire maatregelen deden de malversaties verdampen, maar de inkomsten bleven beperkt tot schamele korkels. Genoeg voor een leven in comfort, maar de luxe van de Uitverkorenen, met paleizen van marmer en porfier, horden knechten en slaven, complete harems, feesten en nachtelijke braspartijen in een niet aflatende wervelwind van vermaak en verzadiging trok onweerstaanbaar, want het hart begeert wat de ogen aan het licht brengen.

Kark bracht zijn dagen in somber gepeins door, ijsbeerde door de kamers en staarde afwezig naar de eeuwige golfslag van het meer. Hij was vaker in de mijn te vinden en ontdekte dat er naast de incidentele edelsteen ook veel kwarts gevonden werd. Waardeloze troep, volgens de inwoners van Orzon. Maar Kark wist iets van magie. Hij daalde af naar de kelder van zijn huis en experimenteerde vele nachten lang met Oikonter's Caldarische Vlam, waarmee hij de kleurloze stenen onder handen nam. Alleen de muren waren getuige van het spel van smelten en branden, van trachtingen en teleurstellingen, van spanning en frustratie. Tenslotte kreet een kort maar fel 'Eureka' door de nacht, als de kras van een nachthavik.

De volgende dag was Kark niet één, maar twee robijnen rijker en werd hij meteen herkend als een Opper-Pandamark. Mollert deed nu onderdanig als hij in de herberg kwam en Malos durfde hem zelfs niet meer aan te spreken. Werklui bouwden een extra vleugel aan zijn huis, met een bad dat van onder de vloer verwarmd werd met houtskool, opgestookt door beroete slaven. Het was het begin van een gestage klim op de sociale ladder, waar geen eind aan leek te komen.

Kark's geluk werd het gesprek van de dag. "Het is alsof hij de favoriet van Honskedel zelf is," zei Malos. "Er gaat geen week voorbij of hij vindt weer een nieuwe steen. Straks steekt hij de Illustere Zuriam nog naar de kroon."

"Dat kan niet lang meer duren," antwoordde Mollert. "Hij heeft nu al drie saffieren op zijn helm. Het ding is zo buitenissig dat hij bijna bezwijkt onder het gewicht. Niemand kan hem nog iets weigeren; hij brandt met de intensiteit van een ster maar beweegt met de haast van een komeet. Ik heb hem gisteren Sfeline overgedaan, want hij zei dat hij een extra poetsmeid nodig had."

Malos trok aan zijn beide oren, om instemming aan te geven. "Hij moet een of andere fantastische ertslaag gevonden hebben. Mijn slaaf graaft dag en nacht in de richting van zijn schachten, maar zonder kennis tast ik in het duister. Ik moet weten waar die rijkdom precies vandaan komt. Vanmiddag breng ik hem een bezoek, gewapend met deze echo-vleer. Spoedig zullen we meer weten."

Een uurtje later liep Malos de Puntmuts op, terwijl Kark naast hem in een draagstoel naar boven werd

gehesen door acht potige dragers, onderwijl knabbelend aan een druiventros. Maar aangekomen bij de grotten moest ook hij te voet verder. De loftige Supralimander leidde zijn gast rond in de wirwar van gangen, waar slaven zich in het stof wierpen bij zijn nadering. "Ziehier de scheur waar mijn saffieren dodecaëder gevonden werd. En daar de ader die mijn Vlamme Heks baarde! Helaas lijkt de ader nu uitgeput te zijn."

Malos deed stiekem een peiling met zijn echo-vleer en vatte bedachtzaam zijn kin. "Zoveel zegeningen! Zou dat geen corrumperende werking hebben op de amygdalae van de zwakkeren van geest, die hier zo rijkelijk vertegenwoordigd zijn?"

"Er mag zelfs gevreesd worden dat het zelfs op vrome geesten een gevaarlijke gravitatie uitoefent! Maar Honskedel waakt over zijn discipelen. De ventilatieschachten zijn beveiligd met nesten van scheurwespen en elke slaaf wordt bij binnentreding en uitgang gefouilleerd. En kijk, daar drentelt Kerberos, mijn waakhond, die het angstzweet van dieven op een boogshot afstand al ruikt."

Malos was onder de indruk en vroeg Kark om nog meer van de mijn te laten zien. Die nam hem mee naar het diepste gedeelte, waar de Schreiende Kloof lag. "Iedereen mijdt deze plek, vanwege de vochtige kou, hoogtevrees of angst voor de Grijs Schimmen, de aartsvijanden van de Hoge Honskedel. Maar ik denk dat er misschien wel rijkdom te vinden is in de trog. Kijk maar eens naar die rots daar rechtsonder."

Malos, wiens gemoed door ouderwets betrouwbaar bijgeloof was beduisterd tijdens de afdaling, boog zich voorzichtig over de rand, terwijl hij trillend een rots vastgreep. De kloof was mijlen diep, zo niet meer. Volgens velen was het een poort naar de onderwereld, waar Lughnug, de antipode van Honskedel, de zielen martelde van de stumperds die waren gestorven zonder een enkele edelsteen op hun hoofd.

Kark hief zijn hand op, blijkbaar om zijn woorden kracht bij te zetten, maar meteen klonk er een ijzingwekkende kreet van linksonder, akelig dichtbij, die het merg in Malos z'n beenderen veranderde in jatbessenpudding. Wild draaide hij zijn hoofd om in de richting van het gejammer en veegde daarbij langs een nukkige rots, die niet meegaf en hard zijn helm van zijn hoofd stootte. Kletterend viel het ding in de diepte, terwijl de echo's het steeds verder overnamen van de klappen, tot ook zij verstorven.

"Malos, kijk toch uit!" riep Kark. "Je hoofd - oh. Hoe onfortuinlijk. Wel, het lijkt er op dat ik gelijk had dat er edelstenen in de diepte te vinden zijn, maar te diep om te delven. Er zit niets anders op, we moeten ons wenden naar de nukken van de goden. Je kunt aan de slag in sectie 4B. De oude Turfel zal je wegwijzen maken en je voorzien van hamer en houweel."

"Tk. Malos. Slaaf?" wist Malos uit te brengen.

"Wat anders?" vroeg Kark en schreed de grot uit.

De demotie van Malos was slechts één oorzaak van een vage onrust die zich door de gemeente van vrome Honskedelers begon te verspreiden. Het groeiende tekort aan slaven, Kark's reusachtige villa-bouwproject en vooral de twee man die zijn kroon moesten ondersteunen deden stemmen fluisteren, mopperen, mopperen en grommen. Er werden broeiende gesprekken gevoerd onder gedempte lichtkorven, zo besloten dat de helmen elkaar vrijwel raakten.

Maar Kark was niet zo dwaas dat hij alle stenen voor zichzelf hield. Voorzichtig, beetje bij beetje, begon hij de vruchten van zijn arbeid te delen. Een smaragd voor een handelaar die die invoer van wijn wist op te voeren; een ander voor zijn favoriete speelmeisje; een robijn voor de opzichter van de mijn die wist wanneer te zwijgen. Hij begon een fijn spel te spelen van gunsten en diensten, van verdeel en heers, totdat vrijwel iedereen naar zijn pijpen danste of dat probeerde te gaan doen.

Toen was het de Dag van de Bede. Kark wist dat hij zijn opwachting moest maken, maar de avond ervoor was een buitengewoon aangename gelegenheid geweest, waarbij de een toneelgezelschap een interactieve allusie naar het werk van Jay Kavense had opgevoerd, in de vorm van een quiz waarbij foute antwoorden bestraft werden met een glas Bureliaanse wijn, welks de sfeer gestaag had doen stijgen. De slaven en bedienden durfden hem niet te wekken en uiteindelijk moest de butler van Zuriam er aan te pas komen om Kark van de boezem van Aergia los te rukken.

"Verblindende Ultraliteit! De Grootse Optocht is al begonnen! U dient terstond uw plaats naast mijn Genadige Heer in te nemen! Hier, neem dit elixer van spinnenmelk, marsvet, splijtpipers en kattengal, dat zal uw beneveling wegnemen, met slechts enkele kleine bijwerkingen."

Een paar minuten later strompelde Kark zijn huis uit, getooid met zijn gouden keizerskabuto, ondersteund door vier slavinnen die nog snel zijn kleding in orde brachten en het zweet wegpoetsten dat uit de meest obscure poriën bleef stromen. Terwijl zijn lichaam overschakelde van zweten naar kippenvet, voegde hij zich bij de optocht waarin alle stenendragers van Orzon meeliepen, hun hoofddeksele opgepoetst en opgesmirkt tot maximale blitsheid. Traag stapten ze voort in het ritme van de pavane, die werd gespeeld

door een groep muzikanten die in de achterhoede op een grijs gekleurde buffonkar reed. Naast de weg lagen de slaven geknield in diverse houdingen van respect en devotie.

De oude Zuriam was opgelucht Kark te zien. "Gelukzalige! Ge ziet zo bleek als een Parsinische grafgeest op een maanloze nacht! Ik weet dat dit uw eerste Sublieme Plechtigheid is, maar vrees niet, ge zijt in de nabijheid van de meest ervaren hogepriester van Orzon. Alles zal goed komen. Dankzij uw inspanningen is dit jaar het rijkste geweest sinds mensenheugenis; de god zal verheugd zijn."

Kark mompelde iets onbestemds en liet zich in een toestand van halve verdoving meevoeren door de optocht. Die eindigde bij de grote tempel van Honskedel, een zeshoekig plateau met zes ivoren pilaren, die een huizenhoog standbeeld van de god omringden dat gemaakt was van het zwartste graniet.

Daar zette Zuriam zijn mond aan de Grote Hoorn, die zijn stem verzwaarde en maakte dat hij klonk als het schuren van massieve rotsblokken. "Eminentale Diviniteit, hoort mij aan! Wederom heeft de zon een ronde door de zodiak gemaakt. De Delvers van Orzon zijn gekomen om u eer te bewijzen. Wij presenteren u het illustere aantal van 118 edelstenen! Hoort ons, ziet ons, zegent ons!"

De litanie ging nog een tijd lang door, waarbij afwisselend de god geprezen en zijn dienaren opgehemeld werden. Het gaf Kark de tijd om enigszins bij zijn positieven te komen. De klamme nevel die als een natte doek over zijn hoofd had gehangen vervaagde en hij begon weer kleuren en gezichten te onderscheiden. Toch was zijn waarneming nog niet zuiver. Het beeld van Honskedel leek te bewegen. Eerst scheen er een flauw licht uit de diepliggende ogen, toen bewogen de schouders alsof het lichaam spieren wilde losmaken, daarna rechte de gestalte de rug en klemde de rechterhand zich nadrukkelijk om de hamer.

Terwijl Kark de hallucinatie probeerde weg te willen, rondde zijn kompaan de litanie af. "En nu, Ultieme God, aanvaard ons eerbewijs!" Hij richtte zich tot de man links achter hem. "Noviet Lium, treed nader!"

De man kwam naar voren, knielde, hief zijn helm op naar het beeld en sprak de heilige woorden: "Van uw goedheid, aan uw oog, oh Honskedel!" Daarna maakte hij een langzame pirouette en gaf zijn plaats over aan de volgende devoot. De ene na de andere helm- en hoeddrager herhaalde het ritueel, in volgorde van oplopende rang. Bij elk eerbetoon leek de god wel met zijn ogen te knippen, maar bij de vijfde vernauwden die zich. Het standbeeld plukte de Korzinner Shuftel van het plateau, bestudeerde hem kort maar diepgaand alsof hij een insect was, liet hem toen abrupt vallen en sloeg hem met een kwieke slag van zijn hamer tot moes.

De menigte hapte naar adem. "Hij heeft de God ontriefd," stamelde Zuriam. "Dit is in geen 86 jaar meer gebeurd!"

"Wat heeft hij Honskedel misdaan?" vroeg Kark.

"Wie zal het zeggen? Een steen met een onzuiverheid, een bezoedeling, een imperfectie! Hoe kan hij zijn plicht zo veronachtzaamd hebben? Maar wij mogen de Grootse Diviniteit niet verder aanmatigen. Korzinner Gamradafkeles, het is uw beurt! Treed naar voren."

Maar ook Gamradafkeles faalde om de goedkeuring van Honskedel te verkrijgen. Zijn hoofd werd van zijn romp gerukt alsof hij een poppetje was en hij werd samen met zijn helm vertrappt.

In gelederen van de dorpelingen was nu een zekere onrust ontstaan. De volgende in de rij, de eerste Purive, meldde plotseling dat zijn helm nog niet gereed was en dat de vrouw achter hem maar eerst moest gaan. Maar die was een oppositionele mening toegenegen en de zaak begon te verzinken in een discussie.

"Uw ingrijpen is vereist, nobele Zuriam," zei Kark. "Snel, stop deze versnelling van entropie!"

Terwijl de oude priester de orde probeerde te herstellen, excuseerde Kark zich tegenover de anderen, zeggende dat hij iets vergeten was en begon zich terug te trekken. Maar hij stuitte op Mollert, die halverwege de rij stond, gewapend met een hellebaard in de rol van Scharlaken Schildwacht.

"Vanwaar deze aftocht, doorluchtige Kark? Op dit uur, is uw plaats niet bij de vroomsten?"

"Ik ben zo vervuld van de plechtigheid dat ik terstond mijn blaas moet ledigen. Het past niet om dit in de nabijheid van de Hoogste Ongenakelijkheid te doen."

"Maar u heeft uw kabuto achtergelaten in de handen van wufte slavinetjes, dat past een saffierdrager niet. Ik vrees dat ik er op moet staan dat u uw plaats weer in neemt."

Kark zag de vastberadenheid in de ogen van de herbergier. "Waarde wachter, ik ben de mening toegedaan dat lichamelijke noden op dit moment dienen te prevaleren boven de geestelijke. Zie ik daar een donkere vlek op de linker oor-saffier die ik u vorige maand geschonken heb? Als zelfs mijn vlezige ogen zo een onzuiverheid al kunnen verspieden, wat mag u dan niet verwachten van onze grote alvader daar?"

Op de achtergrond klonk een korte krijs van de Purive, die over de menigte heen geslingerd werd en onzacht tegen een muur kwakte. Het gezicht van Mollert werd helder als diamant. "Laten we beiden onze blaas gaan legen."

Ze draafden met gezwinde pas de straat af, terwijl op de achtergrond het geraas klonk van huizen die

vermorzeld werden en het gegil van mensen die op allerlei oneerbiedige manieren probeerden om aan de toorn van de god te ontsnappen.